

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητής δέν θέχωμαι — γιατί δέν τους άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.

Όγδόη του Μαρτίου...βοήθη σύ, θεέ μου
κι' ό Θεωράκης κάνει συμβούλια πολέμου.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό τό χρόνο κάτι θά μάς τρέξη.

Δέν θά έχουμε ταφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαι — αποστέλλονται σ' ε μέ.
Μές' στην φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μία δεκάρα
κι' ός την δινη όποιος θέλει — ειδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Ποῦντος δέκα κι' έκατό
κι' ός μετροῦμε τό στρατό.

Έν άρθρον σοβαρόν
και κάπως φλογερόν.

Λοιπόν ή Δύσις όλη 'στην τύχη μάς άφίνα
κι' ός γίνουμε μονάχοι κομμάτια και παρτσάδες
και άν ή γη μας σκόνη και στάκτη άπομείνη,
οι φίλοι Εδρωπαίοι δέν δίνουν δηδ παράδες.
'Ελησιμονήθη τόσος πρὸς την 'Ελλάδα έρωσ
κι' αυτόν τον Καββαδιαν άφίνουν κατά μέρος.

Και τώρα, Θεωράκη, ός 'δοῦμε τί θά κάνης...
έλευθερο σ' άφίνουν άν θές να ξεθυμάνης,
δέν σ' έμποδίζουν Γάλλοι και Γερμανοί κι' 'Εγγλέζοι,
μέ άλλους λόγους ήτοι κανεις δέν σε πιέζει.
Δέν σε σκοτίζει Ρούμπορδ, Μουί και Κουρτοπάσης
και άνοικτους σ' άφίνουν τους δρόμους της θαλάσσης.

Και τώρα, Θεωράκη, τί διάβολο θά κάνης;
κουνήσου πιά, καθμένε και πάψε να μάς σκάνης,
τό λιγερόν τραγούδα να σου κρατώ τό ίσο,
μάς έβγαλες την πίστι μ' αυτό τό 'μπρός και 'πίσω,
μέ τας ίσορροπίας μάς 'μπήκες 'στο ρουθούνη
κι' ό πόλεμος τό γλέντι κατατήνησε του Δούνη.

Αυτό τό 'μπρός και 'πίσω ός πάρη πλέον τέλος
κι' άπ' τον καιρό που 'βγήκε ό πόλεμος 'στη μέση,
κοντεύει φαβορίταις να βγάλη κι' ό Σεμτέλος
κι' ό Φασουλής γαλόνια στρατάρχου να φορέση.
Κι' άφότου ό Σιγάλας τα πλήθη προσεφώνει,
θαρηώ πώς είν' ός τώρα τουλάχιστον τρείς χρόνοι.

Δέν μάς κρατεί τα χέρια της Δύσεως ό τρόμος,
τ' άκούς, κύρ Θεωράκη...τ' άκούω να μάς λές...
άν σου βαστούν τα κότσα, είν' άνοικτός ό δρόμος,
άλλοιώς συλλογισμένος μήν κάθεσαι και κλαίς.
Τά ψι ψι ψι εκείνα να παύσουν επί τέλους
και τα συμβούλια σου με τόσους Κολονέλους.

Για τό Θεό μη θέλης άκόμη να μάς ρέψης,
ός λείψουν πιά τ' άστεία και κάθε λαρότης
κι' εις όσα λές συ πρώτος 'στ' αλήθεια να πιστέψης,
άν θέλης να πιστέψη κι' ό κάθε πατριώτης.
Ειπέ μας με δηδ λόγια, 'μπορείς ή δέν 'μπορείς;
άλλέως μη φωνάζης πώς δέν ύπυχωρείς.

Και ό Ρωμηός ένόσω τουφέκι δέν άστράψη
κι' αυτό τό σουρτα φέρτα των πρέσβων δέν πάψη,
εις ό,τι κι' άν του λένε δέν θά πολυπιστεύη,
μέ τους φοβερισμούς σου κι' αυτός θά χωρατεύη,
θα περπατη 'στον ήλιο μέ λυγιστό μπαστουνη
και θα πιστεύη μόνο 'στον πόλεμο του Δούνη.

'Αλλ' άν σε 'δη ν' άφήσης της πέναις και τα κτένια
κι' αλήθεια ξεσπαθώσης με στήθος άνοικτό,
θα κόψη 'λίγαις τείχες άπ' τάσπρα σου τα γένεια,
για να της έχη μέσα 'στον κόρφο φυλακτό.
'Εμπρός, κύρ Θεωράκη, καιρό μίν καρτερός,
μέ δάκρυα προσπίπτει εμπρός σου κι' ό Σουρής.

